

Стојан Срдих

ГРЧ

драма моно-драме у шест слика



Стојан СРДИЋ је рођен 20. 9. 1950. у Меденим селиштима код Гламоча, у бившој Босни и Херцеговини.

Најисао:

Роман: *Облаци и змије* (“Гутенбергова галаксија” 2003)

Књиге приповедака: *Праревачка шума* (“Просвета”, 1988) *Људи у њицама* (“Глас српски”, 2001)

Књиге песама: *Жиџије* (“Књижевне новине”, 1988) *Улица* (“Рад”, 1993) *Кућа и окол ње* (“Рад”, 1995) *Медена селишћа* (“Српска књижевна задруга”, 1987) *Ђојави људи* (“Кочићева задужбина”, 2000)

Драме: *Микулина женидба* (часопис “Сцена”, 1988) *Ђојави људи* (часопис “Видици”, 1988), *Максим* (“Савремена српска драма 24” 2005). Драма *Анђео са веранде*, награђена – “Нушићева награда за 2005” објављује се први пут у овој хрестоматији.

ТВ драме: *Пси долазе* (откуп на Конкурсу за тв драму телевизије Загреб, 1984).

Радио-драме(снимљене и емитоване): *Бујица*, 1984. године, Радио Београд; *Маџла*, 1984. године, Радио Београд, 1985. године, Радио Скопље, 1986. године Радио Берлин. Интегрална верзија (Радио Београда) емитована на више страних радио станица; *Игра*, 1987. године, Радио Београд; *Ждрело*, 1987. године, Радио Београд; *Сеобе*, 1988. године, Радио Београд; *Тишине косова*, 1989. године, Радио

Београд (Исте године издата аудио-касета са истим називом) “ПГП” Радио-Београд; *Сахрана*, 1990. године, Радио Сарајево; *Јаук Сџамене Срдих*, 1991. године, Радио Београд; *Исус или онај који ће се родиши*, 1991. године, Радио Београд; *Ћојави људи*, 1991. радио Нови Сад; *Максим Црнојевић* 1994. године, Радио Београд; *Гламочно немо коло*, 2002. године, Радио Београд.

Поезију и прозу објављивао је у многим значајнијим књижевним часописима. Радови су му заступљени у неколико антологија поезије и прозе. На фестивалу радија у Охриду 1985. године радио-драма *Маџла* осваја прву награду. Исте године на ПРИ ИТАЛИЈА у Каљарију, ова радио-драма заузима друго место. Радио-драме су му превођене и емитоване на више страних језика.

Члан је Удружења драмских писаца Србије од 1987. године, а Удружења књижевника Србије од 1990. године.

Живи и ради у Београду као самостални уметник.

Стојан СРДИЋ

ГРЧ
драма моно-драме у шест слика

ЛИЦА:

ЖЕНА (33)
ДЕВОЈКА (20)
ТИНЕЈЏЕРКА (16-18)
ДЕВОЈЧИЦА (12)
ДЕТЕ (7)

1. КОЛО, КОЛО, КОЛЦЕ

Просирана дневна соба са оџромним сѣаринским засѣакљеним враѣима. Насѣрам враѣа, слично рађен, велики ѣрозор, засѣрѣи ѣеишом ѣлишаном завесом. Исѣод ѣрозора је џломазни кожни ѣросед. Исѣред њеџа сѣаклени сѣо. На сѣолу ѣолуѣразне високе винске чаше. Са сѣране сѣола исѣре-вѣиане кожне фѣиѣље.

С десне сѣране ѣроседа је укључен ѣелевизор и све време с њеџа доѣиру звуци некакве ѣараде фолк музичара. Телевизор сѣоји на сѣаринској виѣирини. Поред ѣелевизора је ѣелефон.

С једне сѣране ѣелевизора виси реѣродукција Мона Лизе, а са друџе велико оџледало. И оџледало и слика су у сличним рамовима.

Досѣа је разбијеноџ сѣакла на ѣоду.

Деѣе, Девојчица, Тинеѣерка и Девојка иџрају коло око изврнуѣоџ на-меиѣијаја.

ДЕТЕ,
ДЕВОЈЧИЦА,
ТИНЕЈЦЕРКА

и ДЕВОЈКА: (Певају)

Ми нисмо она, ми нисмо она,
ми јесмо, ми нисмо она,
Она је само она, а ми нисмо она,
ми смо само оне, ми смо само она,
ми нисмо она... нисмо ми она.

Оѣварају се враѣа. На њима се ѣојави Жена, раишчуѣане косе, с модрицама исѣод очију, расечених и оѣечених усна, у ѣодераној кућној хаљини.

Иџрачице сѣадоше с иџром. Насмејаше се. Прекинуше коло. Раиѣѣркаше се ѣо соби. Деѣе се сакри иза фѣиѣље или ѣроседа, Девојчица ѣобеже до ѣрозора и завуче се иза завесе, одакле вири и ѣлаиѣливо ѣосмаѣра Жену.

Тинеѣерка, сѣаде ѣоред враѣа, наслони се на довраѣак и неџде ѣужно блуди, а Девојка, бесно, док још жена није заѣѣворила враѣа, изађе из собе.

Жена једва заѣѣвори враѣа. Некако дође до сѣола. Хѣеде да исѣрави фѣиѣљу, али је ѣревише слаба. Заѣѣѣура се, мада не ѣаде. Ухѣаѣи се за фѣиѣљу, али крајем хаљине сруши чаиу. Презриво је џледа. Пљуцну на разбијено сѣакло. Полаџано, као да клону, седе на ѣод.

ЖЕНА: (Једва, кроз ѣише јецаје и ѣаѣињу)
Немам снаге... Тако сам сама..... Сама.
(Гледајући срчу)

Мене је много теже поломити.
(Теишко се насмеја. Заболеше је модрице и ране на лицу.
Иѣак, смоџну снаге. Усѣаде и исѣравља једну фѣиѣљу.

Седе у њу)

Како си удобна!... Боже! Ништа ме не боли кад седим на теби... на твом меканом стомаку... Баш си мекан! Чудно, сваки дан билдујеш, а мишићи ти као памук.

Нагло устџаје. Не љедајући куда ѓази, оде до прозора. Размиче завесу. Ослушкује наслањајући уво на сџакло.

Девојчица сџаде поред ње. Ухвати је за крајеве хаљине и вуче. Жена џо не примећује.

ДЕВОЈЧИЦА: Мама!... Мама... И ја сам поред прозора! Зар ме не видиш?! Плачем!...

(Плаче)

О, мама! Ти ме никад не видиш. Мамааа! Покисла је моја лепа коса... Да, мама. Киша пада. Улица је мокра.. Неки људи пролазе... пролазе...

Жена заклања уши не желећи да чује. Одмиче се џар корака и с неверицом љледа у Девојчицу.

ДЕВОЈЧИЦА: Мама! Види! Она тета личи на тебе... на мене личи кад сам била као ти!

ЖЕНА: Не... Неее!

Клону на џод.

Девојчица се насмеја и оџеј сакри иза завесе.

Иза фоџеље, или иза џпроседа џојави се Дејџе. Само сџоји џоред и џлаче.

ДЕТЕ: Немој ме шишати! Немој. Моја је коса тако лепа. Само негде идеш. Зашто и мене не водиш?

ДЕВОЈЧИЦА: (Иза завесе)

Она те не воли... Ни тату она не воли...

Жена је још ужаснуџија џојавом Дејџеџа и ѓласом Девојчице. Све јаче заклања уши. Поџом устџаде. Врисну. Смири се. Скочи до џпроседа, или фоџеље. Одозџо љледа у Дејџе, која се лађано шћућури и сакри се одакле се и џојавила.

Девојчица иза завесе се смеје. Тинејџерка се џремешџа с нође на нођу. Досадно јој је.

Жена је забезекнуџа. Окреће се и џражи их џољледом.

ЖЕНА: Боже, зар сам доведе дошла!? Лудим!... Не. Ово није истина... Никог није било. Сама сам. Сасвим сам сама... Никог нема... Йуди пролазе, пролазе... Ови гласови су само привид мене... Али, откуд ликови!? Изгледају стварно... (Прилази ољледалу. Дуђо се џосмаџра)
Никог нема... Чак и себе једва видим... Стварно лудим мама.

(Плашљиво одлази од огледала. Приђе слици)

Никако да ме пустиш... кучко матора. Мислиш да и даље имам седам година.

ДЕТЕ: *(Иза фојтеље; само њровири)*

Опет сам сама... а тако се бојим. Увек је мрак кад мама оде, а тате нема.

ДЕВОЈЧИЦА: *(Размиче завесу и скоро руђајући се)*

Само да онај татин друг опет не дође!

ЖЕНА: *(Као да дође себи. Пољлади слику)*

Извини. Опет ми се чини да је неко овде.

(Пауза)

Или ми се чини или стварно неког има. Не чини ми се. Неко је овде.

(Пауза)

Сигурно су то његове уходе? Хоће да зна како се понашам и после ових батина.

Тинејџерка јој ђолађано ђриђе. Сѓаде иза ње. Оѓонаша сваку њену креѓињу.

ТИНЕЉДЕРКА: *(Дахће јој за враѓи... Шаѓаѓѓом)*

Ти си луда... Скроз си ме пореметила. Нисам знала да ћу оваква бити након седамнаест година... Ужасна сам... Ужасна си... И треба да те бије...

Жена се окрену. Лицем у лице је са Тинејџерком, која је ѓодсмеѓљиво ѓледа.

ЖЕНА: Ово су стварно уходе, чим ме терају да се преиспитујем... Зашто се сада преиспитујем? Зашто, кад знам да ништа не могу! Баш ништа! Нико ме никад ништа нисам могла.

Жена се окрену од Тинејџерке. Овој би криво. Враѓи се ѓоред враѓа. Жена се ѓоново зађледа у слику. Након неколико ѓренуѓака ѓоче да је милује. Зађледа ѓрсѓе.

ЖЕНА: Свашта! Одакле прашина кад сам све јуче обрисала!?

(Пауза)

Брисала сам крв са зидова!? Наравно, и тебе сам обрисала.

(Брише ѓрсѓе о хаљину)

Морам по крпу... Ако дође и види ове трагове, онда сам готова.

Одлази до враѓа. Покушава да их оѓѓвори. Исѓа су закључана. Дрмуса их. Враѓа не ѓѓѓуѓѓају. Очајна, наслони се на довраѓак ѓоред Тинејџерке. Вриѓѓѓѓ.

Подруђљиво врисну и Тинејџерка.

Девојчица се смеје. Након вриска, насмеја се и Тинејџерка.

Враѓа се некако оѓѓворише. Жена журно изађе. Осѓави оѓѓворена враѓа.

2. РУГАЊЕ

Чим је Жена изашла, Тинејцка зајвори враћа, а онда се све љри окућише око сјола. Кикоћу се. Гледају се.

ДЕВОЈЧИЦА: Баш је добро намодрио.

ТИНЕЈЦЕРКА: Хоћеш да кажеш да сам добре батине добила.

ДЕТЕ: И ја..

ДЕВОЈЧИЦА: Добро, све три смо...

ТИНЕЈЦЕРКА: Не. Опет грешиш. Само сам ја, само си ти, само је она
(Показује на Деће)
и оне
(Показује на враћа)
Ужасно изгледамо.

ДЕВОЈЧИЦА: Да сам знала да ћу овако завршити, у ствари одрасти, никад то себи не бих дозволила.

ТИНЕЈЦЕРКА: Шта би урадила? Шта, кад ништа никад нисам могла?

ДЕТЕ: Ни ја... Знате да сам стално била затварана.

ДЕВОЈЧИЦА: Ех, баш ми причај о томе... Мама... Сад бих је убила, кад видим на шта личим после двадесет година...

Враћа се оћварају. Ове љри се враћише на своја месћа. Улази жена. Збуњена је. Зна да је враћа оћавила оћворена.

ЖЕНА: (Гледа у крју)
Шта ће ми ово? Зашто сам је донела? Ах, да...

Приђе ољледалу. Загледа модрице и ожилке на лицу. Полажано крјом љрелази љреко љожа.

Тинејцка јој љриђе. Оћей сћаде иза ње.

ТИНЕЈЦЕРКА: (Шайаћом)
Та крпа није за то... Донела си је да обришеш прашину са слике, а после иди код лекара да ти те ране дезинфикују... Инфицираћеш се...

ЖЕНА: Не могу. Не смем.
(Несвесно љриђе слици. Брише љрашину с рама)
Уништава ме. А ја трпим!
(Пауза)

Ништа му не могу. Све видим и трпим. Видим како лудим.

ДЕТЕ: (Иза фоћеље)
Опет сам сама.

ДЕВОЈЧИЦА: *(Иза завесе)*

Луда си... Стварно си луда кад то дозвољаваш.

ЖЕНА: Заиста лудим... Ово мноштво гласова није стварно. Никог не видим, никог нема, а чујем их. Пуна ми је глава... Све саме слике мене раније... Ужас!

(Обриса рам, ња њлајно. Загледа да ли још има које зрнце њрашине)

Види шта ми ради. Вииидиии! У лудило ме одводи.

Бази крју. Оде до фојтеље која није исправљена. Обилази око ње. Загледа је. Милује је.

ЖЕНА: Ех, да сам као ти, било би ми најбоље!

(Пауза)

Било би ми топло. Сви би седели на мени и грејали ме својим задњицама.

(Исправља фојтељу. Седе у њу)

И ја својом задњицом грејем његов трбух, груди, његове хладне и дуге прсте.

(Пауза)

Боже, како боли кад их тамо завуче!

(Нагло устаде с фојтеље. Поче да је шутира)

Овако и он мене. Прво ме шутира, потом обори, па ме опет шутира, а онда ме полива хладном водом.

(Клону, наслањајући се ѓлавом на фојтељу)

Хлади ми ране!... Каже да у мени убија нимфоманку.

(Пауза)

После оде... а мене све боли... Морам поново да се умијем...

Изађе из собе. Враћа зајвори за собом.

3. КАКО ЋЕ И ШТА ЋЕ

Дејте иза фојтеље или ѿпроседа, ѿлаче. Девојчица и Тинејџерка су незаинтересоване.

Враћиа се ѿихо оѿварају. Улази Девојка. Угледа Дејте. Приђе јој. Помази је ѿо крајњој коси. Поѿреко ѿогледа оне две.

ДЕВОЈКА: (Дејтејѿу)
Немој... немој... Цео живот ћеш плакати. Види на шта личиш након четврт века...
(Девојчици и ѿинејџерки)
Вас баш брига. Нимало је не тешите... Све њене трауме су ваш живот.

ДЕВОЈЧИЦА: Не мудруј. Да је била како треба, не би дошла, не би дошле у ову ситуацију.

ДЕВОЈКА: Да, али да си се одупрла оним татиним пријатељима, никад ништа не би било.

ДЕВОЈЧИЦА: Ма немој. А оно цупкање на коленима, па пипкање по гаћицама, па оно кад си се, када сам се упишшила од нечег што ми је било лепо, то не спомињеш...

ДЕТЕ: (Кроз ѿлач)
А моја коса? Где је моја лепа коса, мама?

ТИНЕЈЦЕРКА: Доста бре с том косом... Није од ње све почело... Није.

ДЕВОЈЧИЦА: Почело је с мојим рођенданом... Када је тата отишао на маневре, а мама ми у кревет оног довела...

Девојка се одвоји од Дејтејѿа. Пође ка враћиама. Тинејџерка јој ѿрејречи ѿуѿи.

ТИНЕЈЦЕРКА: Где ћеш!?

ДЕВОЈКА: (Збуњено угледа у Тинејџерку. Грчи се)
Мама, он ме стално туче. Ево и сад ме шамара!

Смејући се, ѿрилази им Девојчица.

ДЕВОЈЧИЦА: Полудела је...

ТИНЕЈЦЕРКА: Мора... Шта је све до тада претрпела...

ДЕВОЈЧИЦА: А она? Замисли како је њој. Патње од седме године.

Дејте ѿоче да врѿиѿѿи.

ДЕВОЈКА: Раскрварио ме је. Усну ми је посекао. Крв! Јао! Опет крв цури! Мама, немој рећи тати. Убиће га... Хоће, хоће. Веруј ми. Овог пута хоће. Њега тата не воли. Не воли његове ратне успехе. Не воли њега стара комуњара зато што је мој мили за српство и што се обогатио пљачкајући.

ТИНЕЛЦЕРКА: *(Девојци, њрилазећи Дејтеју)*

Умири се. Види шта чиниш с том причом. Не можеш да се смириш.

(Пауза. Милује дејте)

Немој. То ти ниси осетила. То је било давно, а после тебе... Пре скоро четрнаест година...

ДЕВОЈЧИЦА: Да, она није, али јесам ја.

ТИНЕЛЦЕРКА: Да ми није било лепо, не бих то радила.

ДЕТЕ: *(Полађано њресџаде с њлачем)*

Зашто смо ми овде?

ДЕВОЈКА: Овде смо због себе; да видимо како изгледамо у тридесет и трећој...

ДЕТЕ: Боже, колико је то далеко... и дуго...

(Пауза)

Тако бих се сада вратила... Не остаје ми се. Све је грозно... далеко... Чак је и самоћа у тамној соби у којој ме је мама остављала боља од овог сада...

ДЕВОЈЧИЦА: У праву је. Виделе сте на шта личимо и како живимо...

ДЕВОЈКА: Да... У праву си. Није се вредело ни рађати... Ех, тата, тата... Да си био са мном, никад се ово не би догодило... Све си ти крив. Све. Намерно или не, ти си ме у руке својим друговима и претпостављенима дао...

ТИНЕЛЦЕРКА: Мама је то урадила, а не он...

ДЕВОЈЧИЦА: Да, али он је жмурио на све њене гадости.

ДЕТЕ: Најбоље би било да се вратимо...

ДЕВОЈКА: Где? Куда? Зашто?

ДЕТЕ: Оставимо је саму. Нестанимо из њеног живота... Доста јој њених патњи и нека их сама заврши.

ТИНЕЛЦЕРКА: Како си паметна. Ниси таква била кад си седам година имала. Била си само једна плачљивица.

ДЕТЕ: *(Кикоће се)*

Да, али... од мене израсле сте у то што је она.

Чују се кораци, некаква ломљава. Ове чејџири се њољледаше. Све одоше на своја месџа, осим девојке, која на џренуџаак не зна где ће и шџа ће. Њајокон седе на џросед.

4. СУРОВОСТ

Жена уђе. Зачуђена је, као да неког истражи.

Девојка седи на шпоседу. Не помера се. Личи на мумију.

ЖЕНА: Цаба сам се умивала, кад ме све боли... Ни хладна вода не помаже.

(Пауза. Приметити Девојку. Приђе близу шпоседа. Гледа у шпосед. Седе шик до Девојке)

Па нека се тако обогатио. И остали су... Онај рат је био плачкашки... Ви, ви матори сте га изазвали... Па шта ако има много ципова и телохранитеља? И треба да има. Колико је само Срба спасио и извео у Олуји, па то треба неко и да плати...

(Пауза)

Да, да. Треба, треба.

ДЕВОЈКА: А кад није на ратишту, кад дође да се окупа, онда мене бије!

(Пауза)

Мора, мама, мора. Проћи ће га то... То је сигурно синдром... Сви су његови такви...

ЖЕНА: Када се умори, онда ми стргне гаћице и одлази да купи друге. Само ми гаћице и остало рубље купује. После туче, кад се одмара, воли да ме гледа како се пресвлагам из црног у розе, из розег у бело, па у црвено.

(Пауза)

А највише воли прозирно, и да се кроз то виде модрице на мом, дивном телу.

Тинејџерка се одвоји од довраћка. Дође до шпоседа и седе поред Жене. Девојка је прекорно погледа.

ТИНЕЈДЖЕРКА: А ти мама? Обожаваш ли га или га мрзиш? Знама ја, мамице да си ти заљубљена у њега. Знам. Јеси, јеси. Видела сам ја како га гледаш. Гуташ га очима као коњак или кафу. Волиш ти сирове брђане... Оне, од којих си побегла.

Иза завесе испрча Девојчица. Она седе на под испред шпоседа, баш до Жениних ногу. Пре њога мало разгину поломљено сџакло.

ДЕВОЈЧИЦА: Мама, ти ни мене, а ни тату не волиш. Љубоморна си на мене, мама.

(Пауза)

Јао, јао, јаооо! Тата, немој, немој ме, молим те...

(Брани се од невидљивих удараца)

ЖЕНА: Немој... Мили мој, боли ме! Зашто ме тучеш? Зашто кад ти ништа нисам урадила? Бијеш ме као пса... Већ други пут данас...

ТИНЕЈЦЕРКА: Мили мој тата, немој... Веруј ми... Ја нисам то хтела. Он то са мном већ четири године ради... Питај маму. Она све зна.

ДЕВОЈЧИЦА: То је било пре месец дана, тата; баш кад сам славила дванаести рођендан. Ти си отишао у касарну, а он је остао да преспава код нас. Дуго су он и мама нешто шапутали и кикотали се, а онда ме је твој друг позвао. Дао ми је црну, страну чоколаду. Мазио ме је ево овуда и по гаћицама.
(Чудан смех)
Упишшила сам се. Било ми је лепо. Мама нас је гледала и смејала се.

ЖЕНА: Немој. Немој.
(Дуџи, ња исцрекидани јецаји)
Немој више, мили... То боли. Ето, Љубићу те. Стварно хоћу. Хајде кажи где хоћеш да те љубим. Хоћеш ли руке, лице, ноге, стомак, усне?... И њега ћу, јер ти је најлепши, најруменији. Јесте, само ме немој тући... и, немој, немој ићи код ње! Зашто си је нашао?
(Како је почела са јецајима, њако је и пресјала)
Ох, проклети "Пинк" и оне сељанчуре огромних знојавих сиса, са голим пупцима и необријаним међуножјем.
(Пауза)
Где ли си је само нашао!? Иза паравана, или у првом реду публике? Зашто баш њу кад није лепша од мене?
(Пауза)
Признај да није! Није!... Дођи. Нико те више од мене не воли. Зар си заборавио шта сам све због тебе урадила?... Ниси. Знам да ниси, а мрзиш ме. Зашто ме мрзиш? Знам да је тако. Видим то.

ДЕВОЈЧИЦА: Тата, зашто ми не верујеш?
(Плаче)
Ти само мами верујеш, а она те лаже и вара... Тата, слеп си...

ЖЕНА: Мрзим те, јер она сада милује твоје тело...
Хоћеш да ме повредиш, да ме уништиш.
(Пауза)

ДЕВОЈКА: А ја сам те у високо друштво увела.
(Пауза. Значајно, као да је оћкрила истину свећа)
 Мрзиш ме јер ништа не знаш и јер се осећаш инфериорно у мом друштву... Наравно. Инфериоран си као и сваки сељак...
(Смеје се)
 цуца...

ТИНЕЛЦЕРКА: *(Гледа у Жену. Прстом показује на њу)*
 У лудницу је треба. Шта она мисли? Тата, ти си наједном остарио. Болестан си, а ње нема. Данима је нема. Са твојим друговима је. У свом лудилу ми је причала како је са сваким твојим другом била. Није бирала. Ко је хтео, с њим је била и проводила се. Рекла ми је да то ради теби у инат... Каже да то ради због шездесет и осме! Не знам шта је тада било, али увек говори да то ради зато... а ти знаш зашто.

ДЕВОЈКА: Издао је неке студенте и отишао у војску...

ДЕТЕ: *(Искрада се иза завесе. Дође до њих. Седе девојци у крило. Ућлашена је као срна)*
 Ја сам сама, а киша пада. Људи су мокри. И птице су мокре. И моја куца је мокра. Мокро је и лишће. Мама, могла си ме одвести код баке. Она је тако добра. Она је једино добра. Никог нема! Сви су отишли на рођендан. Мене нису повели. Нисам била добра... Плакала сам због косе.

ЖЕНА: *(Сагну се, узме комадић сћакла. Бесно заћара наслон фотеле. Баци сћаклић)*
 Сама сам... Никог нема.

ТИНЕЛЦЕРКА: Никог нема. Само гласови и звуци са одвратне улице долазе...
(Пауза)
 А, само мени нико не долази. Сви знају за маторог генерала, татиног друга...

ЖЕНА: Боже, да ли ћу икада бити нормална? Нећу.

ТИНЕЛЦЕРКА: Мени нико не долази. Због њега нико ми не долази! Због мене и због њега.

У даљини се чује ћуцњава, ћомешана са ћрадским звуцима. Жена скочи и ћрићрча ћрозору.

ЖЕНА: То је он... То су њих двоје. Српски Бони и Клајд.
(*Смеје се*)
Сигурно су опет неког смакли.
(*Пријали цигарету. Наслони се на зид*)
Увек после свађе са мнош, неко на улици страда. Слу-
чајност? Можда?...
(*Полуситишину цигарету жаси о њод*)
Пих, како је одвратан!
(*Пауза*)
Можда он, бијући мене скупља храброст за посао који
треба да уради? Баш ћу да га питам... Да ли ја њему за то
служим.

Девојка се жрчи. Склаја руке као да моли. Дејте уљашено сиђе с ње.

ДЕВОЈКА: О, мили мој, шта ми то радиш? Шта ми то радимо? Где нам
је љубав? Твоје очи су дивно ледене.
(*Мазно*)
Као игле су! Боду! Да ли си некад плакао? Ниси. Ти не
знаш шта је плач. Не знаш ни шта је бол. Да знаш, не би га
другом наносио.

ДЕВОЈЧИЦА: (*Ојет је уљашена као срна*)
Тата! Не остављај ме са мамом. Она је тако зла. Стално ме
у собу затвара и закључава. Њој стално неко долази.
После мене показује и тера ме да се скидам. Онда се сви
смеју. Вриште! Мама највише.

ДЕТЕ: (*Вриштин склућана на њоду. Уши је прекрила длановима.*
Лудо пресе главом)
Мама, мама, отвори. Шта то радиш? Шта ти тај чика ради?
Мени се пишки! Отвори ми.

ДЕВОЈЧИЦА: (*Одједном пресјаје врисак. Почине да се брани као кад*
неко жели да је силује)
Мама, бар овом чики реци да ме пусти. Огроман је. Јаооо!
(*Лежи на њоду. Пресавија се од муке*)
Боли ме. Све ћу рећи тати.

ЖЕНА: Мили, немој у стомак. Драго ти је да ме овако беспомоћну
видиш. Ти си лудак! И мене хоћеш да отераш у лудницу...
Од кад те знам ти си био луд. Ти си кукавица. Све сам ти
дала да ти помогнем, а ти тако. Убијаш ме... Цео мој
живот је твој хир.
(*Усјаје. Прибрана је. Пркосна*)

ТИНЕЛЦЕРКА: Ја морам да побегнем од вас злотора. Шта сам ја вама?
Не. Нисам ја ваша кћи. Тата, ја сам теби нерођени син од
којег хоћеш да направиш војника.

(Пауза)

А теби мама? Шта сам теби? Нећеш да кажеш. Добро. Ја
сам теби...

(Заграницу се)

ја сам њој мили мој татице, играчка.

ЖЕНА:

(Приђе њпроседу)

Моја прва удаја је због њих двоје и због тебе. Побегла сам
од вас. Е, да знаш, био је добар човек. Тада ми је био
нешто најлепше што ми се у животу догодило. Извукао ме
је из ваших одвратних чељусти и канџи. Волео ме је много
лепше него што ти волиш... Тек сада сам свесна глупости
коју сам урадила.

(Пауза)

Због тебе сам се развела, а он ми је храну у кревет
доносио. Знаш, љубио ме је онако како сам ја хтела., баш
онако како то раде мушкарци у средњим годинама... Па
шта ако је био старији двадесет година?

(Пауза)

Није био перверзан као ти... А теби сам се

(Тихо)

због твојих перверзија вратила. Зло си ти! Зло!... Његова
мајка је била дивна жена! Виконтица.

ТИНЕЛЦЕРКА: *(Устјаде. Приђе вијирини на којој је телевизор. Подиже
телефонску слушалицу. Уишиава телевизор)*

Да... Мама, ја сам.... Мама, зашто ме никада ниси посе-
тила? Стало ти је до мене! Лажеш! Лажеш мама... Није ни
сад!... Па шта ако сам малолетна? Још малолетнија сам
била кад си ме оном старкељи гурнула у кревет, а ниси
ништа рекла...

(Пауза)

Не прави се да није тако! Тебе љубомора изједа, мамице
моја мила... Да. Добро сам. Дивни су према мени. Ох, он је
богат. Сутра идемо у Ницу. Ђао мама.

(Баџи телефон)

Кучка. Учинио ми се да ме је звала. Боже, рођена ми
мајка завиди!

(Виче)

Како те мрзим, мама! Видиш ли шта си од мене напра-
вила? Они су дивни, а ти си зло, мама! Мама! Мама! О,
мама!

(Плач, њошом нагли мук)

Споља се чује лавез ња. Жена отрча до прозора. Покушава да што више-гушће навуче завесу на прозор.

- ЖЕНА: *(Улашено)*
И он лаје на мене. Сви лају на мене. Ја не знам да лајем. Не знам ни да уједам. Ох, како боли неискрен додир! Као кошмар, као убод игле... Као пуцањ из твог узија! Мили...
- ДЕВОЈКА: Зашто си пуцао на свој народ 91. и пендречио га? Пуцао си на свој народ, бре!!! И на мене си пуцао. Била сам код стакленца, кад сте ону јадницу шмрковима мрвили... Зашто? Је се тебе много бојим. Много се бојим. Једног дана ћеш ме убити... Није требало да ти се вратим. Нећу да будем овде. Нећу! А тата је тенкове преко Слатине на народ водио, а ви сте оног милиционера бацили код робне куће и изгазили сте га. И мртвог сте га газили...
(Пауза)
Не. Мама није овде. Рекла је да ће брзо доћи. Зашто ја морам тебе да волим? Зашто су људи зли! Сви су зли, само ја нисам.
- ДЕТЕ: Тата онај чика туче своју жену. Туче је, а она се смеје... Воли га, рекао си!
- ДЕВОЈКА: *(Шапатом)*
Зашто ли ми је то рекао кад он маму никад није ударио, а шта му је све радила?
- ЖЕНА: Зашто си ми то рекао? Кажи ми, зашто жена мора да воли онога ко је бије? Зашто?
(Пауза. Враћа се до проседа. Седе)
Ех, тата, и да си још жив, ништа не би било другачије.
- ДЕТЕ: *(Смеје се лудо. Цичи од радости, јурећи по соби, вешито прескачући намештај, сипало и њих чешири. Трчи, као да неко јури)*
Трчи! Трчи! Ако Тридесет кругова оптрчиш, биће ти боље. Ајде! Не цмиздри, балавице једна... Ако трчиш, твоје ће срце оздравити.
(Сипаде. Гледа у пајос као у неког ко се бори за ваздух. Смех)
Устај бре!... Устај. Тааако! Трчи поново. Брже. Још брже. Трчи, трчи, трчи, трчи!... Опет си стала? Сад ћу те тући. Ругобо мала, трчаћеш, трчаћеш ти док ти срце не препукне!
(Смеје се грохотом)
Да упамтиш ко сам ја! Више никад нећеш узети моје

- лутке. Не дам ти их. Не дам ти ниједну моју играчку. Нећу да их прљаш! Трчи, ругобо, трчиии!
(*Озбиљна је. Као да се бори*)
- ЖЕНА: Нека умре!... Не подносим је... Нећу да је овде, у мојој кући, од естрадног пијанства и распојасаности лечиш. Баш ме брига што је певачица. Пих! Она је дроља, а не певачица.
- ДЕТЕ: (*Шћућурена из фойеље*)
Зашто ме грдите?! Ништа јој нисам урадила. Сама је хтела да трчи. Ја је нисам натерала. Како сам могла кад је старија и јача од мене!... Баш ме брига за њеним срцем. Нећу да се играм с њом. Не дам јој своје лутке. Нећу да се игра са мном!!! Нећу!
(*Усџаје, љркосна је*)
Нико не сме да се игра са мном. Нико... Њен тата дира и љуби маму... Ето. Зато нећу...
- ДЕВОЈЧИЦА: Нико неће да се игра са мном, сви кажу да више нисам за игру; да сам то прерасла...
- ДЕВОЈКА: Никад се нисам играла. Никада се нико са мном није смео да игра... Ево, ни ти не смеш, а говориш да ти нико није раван у јунаштву... Кажеш да се зенге усеру кад се спомене твоје име, а мене се бојиш.
(*Пауза*)
Да, зато ме и тучеш, јер... јер, не смеш у очи да ме погледаш.
(*Пауза*)
Ниси ти једини. Ниси, али ме једино ти у лудило водиш... Само ми ти зло чиниш...
- ЖЕНА: Знаш, ниси ми ти једини мушкарац од кад сам се удала за тебе...
(*Смеје се*)
Док си ти био на ратишту, ја сам морала да будем с неким... Погађа те ово што сам ти рекла?... Мислиш да се бојим твојих батина... 'Ајде, удри ме српска јуначино... Геџо, бре са твојим пајташима сам била...
- ТИНЕЛЦЕРКА: Као мама је.
- ДЕВОЈЧИЦА: Да.
- ДЕТЕ: Не.
- ДЕВОЈКА: Како!? И мама је све исто радила као и ја.

ДЕТЕ: Али тата није тукао маму... Мама никад није добила ни шамара од тате, а камоли батине... Њу је тата обожавао.

ДЕВОЈЧИЦА: Зато је тукао мене...

ТИНЕЈЦЕРКА: И мене.

ДЕТЕ: Знам... Боли ме то и сада...

ЖЕНА: И сви су бољи од тебе... И сви ме воле. Да, док ме воле, ја их жалим...

(Пауза)

Док они воле мене и желе ме, ја смао тебе хоћу. Зашто!!!?

(Пуза)

Како се ти играш са мном, ја се тако играм с њима, али они то нису заслужили. Нико ово није заслужио. Нико. Ни они, ни ја. Ја се њима због тебе светим, а ти се са мном играш као са дететом.

(Пауза)

Твоје батине нису ништа, ништа... ништа... Забораве се. Мили, све се заборави што је лепо... Све осим моје косе.

Усџаје. Прилази огледалу. Огледа се. Скуйља косу, чини да буде шћо краћа.

ТИНЕЈЦЕРКА: Мама, ја сам заборавила оно шишање. Не верујеш! Ево, види. Коса ми је кратка и риђа, и црна... Изгледа баш онако, како ја хоћу... Па знаш да ја од онда увек носим кратку косу. И фарбам је. На матури ћу бити главна. Па шта ако нисам најбољи ђак? Ако нисам ђак, онда сам најбоља у осталом. Сви то знају. Тата, твоји су ме другови томе научили... Јесу, јесу... Рекла сам ти. Питај маму. Знаш ли мама зашто је фарбам? Не знаш! Боже, како не можеш да се сетиш?! Ја не желим да видим моју косу. Не треба ми! Не треба ми. Шта ће ми?

Ойеџ је расџусџила косу, Гледа је, скуйља, џлеџе мрси, чуџа је.

ЖЕНА: Ошишао си ме. До главе си ме ошишао... Рекао си да се тако ради кад је рат и да се жене због неверства шишају. Боже, а шта би онда требало да се ради с тобом и таквима као што си ти, кад ми у кућу ону голу крештаву, раскречену, знојаву, смрдљиву сељанчуру доводиш, па се на моје очи, на мојим креветима, у мом купатилу као пси парите. Она је незасита кучка.

(Мазно)

Не желим те игре у троје. Гадно ми је то. Све волим, али то не... Не са њом. Види каква је. Длакава је где год хоћеш. Ух!

ДЕВОЈЧИЦА: Тата. Шта ће мени моја коса кад више није као онда што је била. Нема је? Хоћу да на мојој глави буде друга... Знаш, чим се појави онај мој плави локнасти чуперак, тата, ја га овако, маказама: штриц, штриц, штрииц! Опа, и чуперка нема.

ЖЕНА: Ножем си ме ошишао...

ДЕВОЈЧИЦА: Тата, онда ја гледам како одлази. Како нестаје.

ЖЕНА: Стојим пред огледалом и гледам како пролази и одлази моја дивна коса...Стојим поред прозора и гледам пролазнике. Они мене не виде. Ма зашто да ме гледају? У мојој кући нико нема право да ме гледа. Гледају ме у аутобусу, на послу... Сви гледају моје усне, очи, ноге... А ја се, о боже, од телевизора не смем да одмакнем... Морам да гледам златне и ружичасте шљокице твоје певаљке и њено увијање поред пијаног водитеља и осталих идиота. Гледај како јој со избија испод знојавих пазуха.
(Смеје се)

ДЕВОЈКА: Сви који ме гледају, желе ме. То је добро, зар не мама? Људи виде каква сам, шта на мени ваља и шта им могу дати. Мисле да сам податна, па сви потрче... А ја се тако и понашам. Изазивам их! Стварно то радим. Кокетирам. Флертујем. Мучим их. Сви би да ме имају! Сви...
(Дође до Жене. Уноси јој се у лице)
Мама, и мушкарци и жене ме желе. Да. И жене ме желе. Са једном сам и била... Било ми је лепо. Не онако лепо, као што мислиш, али је било, како да ти кажем узбудљиво. Лепо ме је миловала и љубила. Мислила сам да су то твоји пољупци, мамице моја. Твоји, које ми никад ниси дала. Никаад! Знаш ли то? Ех, како је она то умешно и изазовно радила. Али, убрзо сам прекинула... Та лудача се заљубила у мене. Прогањала ме је. Била је гора од мушкарца, а ја сам само хтела да пробам... Играла сам се...

ЖЕНА: (Помилова Девојку, али њој је било несвесно миловање)
Лепо је кад се с неким играш, а он то не зна... Можеш да уживаш колико хоћеш... И лепо је, кад те неко жели. Само није лепо кад ти никог немаш и кад никог не можеш да имаш. А тебе драги често није било па сам морала да те варам.

Девојка се ужасну. Одмаче се од ње. Оне њири бесциљно њумарају њој соби.

ДЕВОЈКА: Морала сам. То је мени у крви. Волим то. Волим мушкарце...

(Пауза)

Боже, са колико сам њих легла и водила некакву љубав с њиховим телом. Не с њима, већ баш с њиховим телом. Ја то радим врло вешто. Целу ноћ то могу да радим, а да се не уморим... А они, боже, како су глупи! Мисле, да ја то због њих...

(Пауза уз њодружљив осмех)

да уживам док сам с њима.

(Пауза. Смех је пресџао)

Свашта! Ја их уопште не видим. Ја само грлим њихово месо. Зашто то радим. Не знам. Можда тражим неког. У ствари, мене уопште није брига за њима... Ја ништа не осећам! Ја хоћу само да их имам! Да их имам! Имам... Већ свашта говорим! Боже, колико ме је њих имало, и колико су свог семена просули у моју утробу, а само сам двојицу или тројицу волела! Ко зна? Можда баш ову тројицу нисам волела? Можда сам, можда сам волела сва она пролазна лица! Оне пролазне очи, длакаве и ружне руке. Волела сам грчење њихових знојних телеса. Сигурна сам. Волела сам та пролазна лица, која су ме својом љубављу мучила. Да... Баш тако. Они су ме мучили. Мене су сви мучили. Ти понајвише. И сада то радиш. И сада.

Дејше дође до џелевизора. Појача музику. Жена сџавља руке на уши.

ЖЕНА: Не могу да слушам ту дерњаву коју ти волиш.

(Пауза)

Ох, боже као сам некад на дивне концерте ишла. Од кад сам са тобом, опери нисам пришла, а камоли да сам је...

(Пауза)

Не могу то да изговорим... Морам. Од кад сам са тобом легла, све се лепо изгубило. Не. Неее! Не могу да слушам музику! Молим те. Угаси то!

Девојка је чудно њогледа.

ЖЕНА: Зашто ме тако гледаш?! Угаси то, молим те. Овог трена мрзим било какву музику... Мрзим тебе. Не боли мене што си ме у груди, и у... стомак ударао. Не боле ме ни ове модрице на образима. Ништа ме не боли...

Девојка искључи џелевизор. Жена збуњено скочи и њоново ѓа укључи.

ЖЕНА: Као да неког има!... Као да нисам сама.

Дејше, Девојчица и Тинејџерка љриђоше џроседу. Сџадоше љоред Девојке.

ТИНЕЛЦЕРКА: Само што није.

ДЕВОЈЧИЦА: Фали мали тренутак.

ДЕТЕ: Већ је.

ДЕВОЈКА: Није... Још није... Још се бори.

ДЕТЕ: Најбоље би било да одемо.

ДЕВОЈЧИЦА: Да.

ТИНЕЛЦЕРКА: И ја мислим.

ДЕВОЈКА: Још не. Желим да видим како ћу да завршим.

ДЕТЕ: Ја знам.

ДЕВОЈЧИЦА: Ма немој!? Откуд знаш? Још ниси одрасла, и још ништа овако слично ниси видела.

ДЕТЕ: Ето, знам... Овај, ето, гледајући вас, оне, у шта сам израсла, не морам бити ни одрасла ни паметна па да не могу да наслутим...

ТИНЕЛЦЕРКА: Добро паметнице, кажи нам.

ДЕВОЈКА: Кажи, мада и ја слутим.

ДЕТЕ: Убиће се.

ДЕВОЈЧИЦА: *(Девојци)*
И ти тако мислиш?

ДЕВОЈКА: Да. Не мислим, већ знам. Одлучила сам то давно, врло давно, још кад сам била ти, мислила сам да ћу то да урадим мало касније...

Дејте поче да њлаче. Девојка је зајрли. Њу објрлише Тинејцера и Девојца, која њакође поче да њлаче.

ДЕВОЈКА: Добро... престаните.

ТИНЕЛЦЕРКА: Како да јој помогнем да то не уради?

ДЕВОЈКА: Ко ме?

ТИНЕЛЦЕРКА: Како ко ме!? Па нама.

ДЕВОЈКА: Нема нам помоћи. Све наше слике су ова јадница крај нас, али остаћемо да се видимо до краја...

ДЕТЕ: *(Тихо, испрекидано)*
'Ајмо бар да се воде напијемо... Жедна сам од оволике приче... Целу ноћ тумарам, тумарам, тумарам... Кријем се иза фотеље или троседа... Без везе... Само још мама фали...

Извуче се из зајрљаја. Пође ка враћима. И ове њри њођоше за њом. Изађоше.

5. ТУГА ПРЕ КРАЈА

Сћоји ђоред њелевизора и као да сћиражари да се не би ућасио. Поново је исћиа музика и исћиа слика, као на ђочейћку. Само је звук сада још јачи.

ЖЕНА: Како их мрзим... а не смем да га угасим. Ако би се којим случајем сада вратио и видео угашен телевизор, одрао би ми кужу...

(Пићајући се ђо образима, уснама)

Како то да ме ништа не боли, а никад ме као данас ниси тукао?

(Пауза)

Нисам смела да му гворим о његовим очајно лошим песмама и улози песника у животу... Боже, он и уметност!... Убица и уметност... Целат, а песник!... Зар то може?... Песник не може бити злочинац, убица. Онда су те песме лажне, и све је лажно... И ја сам лажна,

(Клону на ђод ђоред вићирине. Наслони се на њу)

и он то зна...

(Пауза)

Зато и не зна шта ће са мном... У ствари зна. Полагано ме убија. Има стила. Прави је мучитељ са дугим и хладним прстима. Ето шта је он. Не. Он је обична гологузија. Објавио је једну књигу па сада мисли да је најбољи српски песник... Бре, немој мени да читаш те шкработине. Читај их оној својој новокомпонованој грађанки, која не зна ни да говори, али зато зна да шири све своје отворе и да се златом кити. Све што си могао да имаш нестало је. Сав свој таленат си потрошио у Книну, Славонији, Босни... Косову... Тамо си клао и са јевтиним курвама спавао, па се сада на мени иживљаваш, уместо да си у Авганистан или у Ирак отишао... Тамо такве траже. Тебе би одмах узели... Би сигурно...

Ућрча Девојка. Ућледа Жену склућчану ђоред вићирине.

ТИНЕЉЦЕРКА: *(Кокећно)*

Зашто те гледам? Немој да се љутиш. Допадаш ми се. Што си изненађен? Е, па ја сам таква. Директна сам. Допада ми се твој ход и твоје руке. Имаш чудне руке. Уметничке и кољачке. Чудно! Још такве прсте нисам видела. Хоћеш ли са мном? Како где? Па код мене. Ах, не бој се. Нисам малолетна, а моји нису ту. Тата је на маневрима, а мама у Риму. Нећеш! Црвениш! Зашто? Зар ти до сада ниједна девојка нешто овако није предложила? Није! Не верујем.

Теби, тако згодном! Ето, ја те зовем. Хоћеш. Можемо мојим колима.

(Смех)

Наравно да имам кола.

Улазе Деволка и Деволчица.

ДЕВОЈКА: Удаћу се за оног Италијана и готово. Па шта ако је старији... Није ми први... Стално сам са старијима била... Ти си једини који је мојих година... Не вреди ти да ме молиш. Не вреди. Морам да побегнем од тебе и од мојих.

ДЕВОЈЧИЦА: Од старијих се све научи.

ЖЕНА: *(Усмиаде. Некако је одлучна)*

Како ли те одмах нисам схватила!? Сва она твоја снисходљивост, пренемагања и склањања су била само игра. Проучавао си мене и моје. Гледао си како да се увалиш.

(Пауза)

Ех, касно сам то схватила.

ДЕВОЈКА: *(Плаче)*

Угризао си ме за усну. Види, крварим.

(Јаукну)

Ти си луд! Луд... луд... луд!

ТИНЕЛЦЕРКА: *(Смех, мало подрљив)*

Већ си се уморио! Тако брзо!

ЖЕНА: Зашто одлазиш? Не желиш да гледаш како се превиијам и како лижем модрице које си ми направио.

ТИНЕЛЦЕРКА: Ја куја! Одакле ти то!?

(Јаукну. Пресави се. Брани се од невидљивих удараца)

Зашто ме удараш!?... Боли ме то... Рећи ћу тати... Мене твоје перверзне игре више не интересују. Не интересују ме више ни твоје приче ни твоје песме... Никад нисам уживала у њима. Нисам уживала ни у сељачком сексу с тобом. Ти то не знаш да радиш. Ја нисам крава ни коза са твојих планина.

ДЕВОЈКА: Не верујеш ми да ћу се удати. Мислиш да без твојих грубости не могу. И те како могу. Само да знаш како је Италијан нежан. Прави латински љубавник.

ЖЕНА: *(Пркос који изазива)*

Ти сада не пишеш. Ти сада ништа не радиш осим што убијаш по наруџби, и што спаваш са којекаквима. Зашто си га убио? Па шта ако је дошао да ме види? С њим сам провела најлепших пет месеци мог живота...

ДЕВОЈЧИЦА: *(Молећиво)*

Зашто ми не верујеш тата? Он је увек с нама кад ти ниси ту. Ја га завела? Како можеш то да кажеш? Ти њему и мами верујеш верујеш! Ох, боже! Он је нежнији од свих вас. Он ме љуби, пази и мази као да ми је он, а не ти отац! Идем с њим у кревет. Да, али мама ме је у његове руке гурнула.

ЖЕНА: Зашто? Нисам легла с њим... Нисам. Веруј ми, ниисааам!

ДЕВОЈКА: То што сам са неким легла, то мени ништа не значи! Ја сам тог момента само то хтела, а тебе није било... Ти знаш да ја без секса не могу.

ДЕВОЈЧИЦА: Волим то, тата.

ЖЕНА: Разумеш ли? Нисам.

(Пауза)

А можда и јесам... не сећам се... Да, дао ми је новац...

ТИНЕЈЦЕРКА: Ти ми тата ништа ниси дао. Новац, кола, то није ништа. Где је љубав, тата? Где је? То је важније од новца.

Ушрча Дејџе. Усџахирена је. Жена седе ојџџ на јод јоред вишрине.

ДЕТЕ: *(Кроз џлач)*

Киша пада! Пада киша!

ТИНЕЈЦЕРКА: Не верујеш ми! Наравно, ти мени драги мој тата, никад ниси веровао. Никад. Како се нисам родила као мушко, ти у мени ниси гледао своју кћер, већ још једну сличну мами.

(Само шџџо не зајлаче)

Не. Ја нисам као мама.

ЖЕНА: Светиш ми се!

(Пауза. Гледа ове чеџири, али их не јрџмеђује)

А она ноћ кад сам те са оном курвом затекла, је ли и то освета? Је ли освета и што годинама ништа лепо нисам купила? Све паре си оним курветинама дао.

ДЕВОЈЧИЦА: Нећу паре, мама. Шта ће ми? Имам све. Онај татин друг ми купи све што желим.

(Пауза)

И теби купује, зар не?

(Јаукну. Трже џлаву у сџрану као да доби шамар)

Зашто!? Па истину говорим... Знам. Знам да је тако... Теби тата никад паре није дао.

једну жену. Ох, како бих то волела! И спавала бих с тобом.
Сву ноћ бих те грејала својим телом...

(Привија слику на ђруди)

Ох, како те љубим. Никог, никог до сада нисам овако
љубила. А ја љубим одавно. Од моје дванаесте године.

ТИНЕЛЦЕРКА: Не верујеш ми, тата! Он ме је свему научио. Та матора,
брката, смрдљива војничина, твој друг и мамин љубавник,
свему ме је научио. Да. Све док ме ниси одвео у бол-
ницу-лудницу, скоро сваки дан сам била с њим. Све што је
знао, показао ми је. Сваку своју перверзну жељу са мном
је опробао...

ДЕВОЈЧИЦА: Тата. Шта ће ти пиштољ!? Зашто хоћеш да га убијеш?
Немој. Немој тата, молим те.

Жена поправља подерошине на слици. Враћа је на зид.

ЖЕНА: Сутра те носим у музеј... Поправиће те... Биће све као што
је било... Да. Ништа се неће приметити... Исто као ране на
мојим образима...

ДЕВОЈЧИЦА: Тата ја ћу рећи да га је мама убила... Требало је то раније
да урадиш, а не сада када је све касно и када ја то волим. И
маму, заједно с њим је требало да убијеш. Она је свему
крива... Давно сам ти рекла да ме је она њему и другима
понудила, а он ми је то само једном дао. Рекао је да са овим
стимулише војнике. Пробала сам. Допало ми се... Добро.
Идем у болницу. Идем.

*Жена се враћи виџрини и разбацаним сиварима. У исцражњене фиоке
враћа сивари, а недирнуће фиоке извлачи, ужурбано вади сивари.*

ЖЕНА: Нема га... Одneo га је са собом. Како га је могао наћи кад
сам га добро сакрила!?

*Све је фиоке прешурила и враћила назад. Усћаје. Разгледа по соби.
Појача звук на телевизору. Музика прешти. Ове чешири се погледавају
међу собом.*

ЖЕНА: Не, није га могао наћи, а не могу ни ја... Боже, где ли сам
га ставила?

(Пауза)

Знам!

Јурну из собе.

6. КРАЈ

Њих четири седе на проседу. Поређале су се по годинама. До врати је Девојка, по њом Тинејцка, до ње Девојчица, па Деје. Стакло је покуљено с пода. Фојеле намеишене. Фиоке све увучене. Све је уредно. Оне су мирне. Све четири зуре у врати.

ТИНЕЈЦЕРКА: Можда се смирила?

ДЕТЕ: (Деје одмахујући главом)
Смириле само се ми, њене протекле године. Она је пукла...

ДЕВОЈЧИЦА: Можда и није. Ја сам јој колико сам могла помогла.

ТИНЕЈЦЕРКА: Пих... Оне одвратне приче о татиним пријатељима ником не помажу, а камоли њој.

ДЕВОЈЧИЦА: Ни твоје нису биле боље.

ТИНЕЈЦЕРКА: Нису. Наравно да нису. Настваљала сам тамо где си ти прекидала.

ДЕТЕ: И без нас она је све знала. И она је причала оно што и ми... Боже, да сам могла да се не родим.

ДЕВОЈКА: Шта је ту је. Мирно сачекајмо судбину...

ТИНЕЈЦЕРКА: Можда неће наћи онај ђавољи пиштољ?

ДЕВОЈКА: Хоће. Сетићу се где сам га ставила... Па ја ништа не заборављам.

ДЕТЕ: Чекај. Је ли то ти говориш као ти или као она?

ДЕВОЈКА: Не знам...

ДЕВОЈЧИЦА: Чудно. Никад нисам могла да схватим да ћу се моћи видети у будућноси и да ћу знати шта ће бити и шта ћу урадити.

ДЕВОЈКА: Ипак ми не постојимо... Ми смо само њена уобразиља.

ДЕТЕ: И привид...

ДЕВОЈКА: То је исто...

ТИНЕЈЦЕРКА: Зашто је досад нема!?

ДЕВОЈКА: Што питаш кад знаш?

Деје и Девојчица их ујмићно погледаше.

У собу бојажљиво улази Жена. Ни прага модрица и расекоћина на њеном лицу. Све је по прекрила шминка.

Жена је сасвим уредна. Хаљина је фино везана и зашегнућа око танког струга.

Кад угледа уређену собу, зѣрану се.

ЖЕНА: Боже, или сам луда или тако изгледам! Кад сам ово поспремила... Овде неког има...
(Приђе слици. Скида је. Примиче је себи држи је као да држи њаринера у иџри)
 Ох, како си ти неки чудан човек. Знаш ли да играш? Не знаш! Нема везе. Прати мој корак. Ја ћу те водити... Ма није важно. Нико то овде и не зна... Ово су све сељаци...
(Почиње да иџра)
 Не, није то коло... Заборави ову музику с телевизора... Рекох ти, прати мој корак... Немој да ме стискаш тако јако...
(Смеје се)
 Није мој струк лопата. Нежно, нежно, тааако... Видиш да знаш... Баш имаш осећај за музику... Лажеш да први пут ово играш... Ух! Како су ти усне сланкасте. Јежим се.

Наједном баци слику. Вришии. Ломи, баца ииџо сџиџне. Јурњава. Угледа-џримеџи-заџази оне на џроседу.

ЖЕНА: Зашто си дошао? Проклетниче! Е, нећеш! Нећеш ме више ни дотаћи, а камоли тући...
(Вриска џрелази у ужасан смех)
 Тата, дај ми пиштољ. Дај мени. Ја ћу га... Ја ћу га... Ја
Приђе виџрини. Помери џтелевизор. Иза њеџа куџиџа. Узе куџиџу. Оџвори је. Појави се револвер. Зџраби џа. Куџиџу баџи. Револвер уџери у враџа.

ЖЕНА: Мислиш да нећу. Мислиш да те се бојим и да се фолирам... Ниси знао да га имам. Ниси. Ово је татин трофеј. Добио га је од Тита као најбољи питамац, а он га је мени поклонио...
(Прилази џроседу. Оне чеџири су мирне као да се нишџа не дешава)
 Не прилази ми... Начиниш ли још који корак... Неее... Неее. Никад ти више мене нећеш ударити. Никад. Нисам ја било ко.

Деџе врисну. Девојчиџа јој руком заклоџи усџа.

ЖЕНА: Ја сам увек радила што сам хтела. И сад ћу. И сада ћу!
Окрену џишџољ себи. Поџледа у цев, насмеиш се, џоџом џа џрислони на слеџоочниџу.

Девојка скочи. Одви џтелевизор до краја. Музика је заџлушујућа.

Пуџањ надџача музику.

Она се сџройоџиџа крај фоџеље. И оне чеџири, иџовремено кад и она, клонуше... несџадоше.

КРАЈ